

HERKULES TAGER DET GYLDNE BÆLTE FRA HIPPOLYTE

Det store overhoved kaldte på læreren, der holdt øje med Herkules.

- Tiden nærmer sig, sagde han, hvordan går det med menneskesønnens som også er guds søn? Er han klar til at drage af sted og afprøve sit mod en anderledes 'fjende'? Kan han gå gennem den sjette store port?

- Ja, svarede læreren. Han var helt overbevist om, at disciplen ville give sig i kast med nye opgaver, når kaldet lød, og det fortalte han det store overhoved i herrens råds-kammer.

- Rejs dig Herkules, og gå gennem den sjette store port, lød kaldet.

Samtidig lød et andet kald, ikke til Herkules, men til dem, der boede på den anden side af det store hav. De lyttede og hørte efter.

I dette land boede den store dronning, der regerede over alle kvinder i den verden man kendte. De var hendes trælle og tapre krigere. I hendes verden fandtes ikke en eneste mand. Kun kvinder, forsamlet omkring deres dronning. De bad dagligt i Månetemplet og ofrede til krigsguden, Mars.

De kom tilbage fra deres årlige besøg på mændenes tilholdssteder. De ventede på tempelpladsen på at høre, hvad Hippolyte, deres dronning havde at sige. Hun stod på højalterets øverste trin og bar det gyldne bælte, som Venus – kærlighedsgudinden – havde givet hende. Bæltet var et symbol, et symbol på enhed opnået gennem kamp, konflikt og strid, men også et symbol på moderskab og på det hellige barn, som alt menneskeliv skal blive til.

- Vi har fået at vide, sagde hun, at en kriger ved navn Herkules er på vej. Han er en menneskesøn og en søn af gud. Jeg skal give ham dette bælte, som jeg stadig bærer. Skal vi adlyde, oh amazoner, eller skal vi undlade at adlyde guds ord og kæmpe? Og mens de lyttede til hendes ord og tænkte over problemet, lød en anden besked om, at Herkules allerede var ankommet og parat til at tage det hellige gyldne bælte fra den kæmpende dronning.

Krigerdronningen Hippolyte gik hen imod guds søn, som også var en menneskesøn. Han sloges og kæmpede med hende og lyttede slet ikke til de ærlige ord, som hun ihærdigt prøvede at få sagt. Han vristede det gyldne bælte fra hende, kun for at finde ud af, at hun rent faktisk rakte det frem mod ham og tilbød ham det, som var symbolet på enhed og kærlighed, på offer og tillid. Herkules slog Hippolyte ihjel. Han dræbte hende, der ville give ham det, han var kommet efter. Og da han stod ved siden af den døende dronning, forfærdet over det han

havde gjort, hørte han lærerens stemme.

- Min søn, hvorfor slog du det ihjel, som du har brug for, som står dig nær og har dig kær? Hvorfor dræbe den du elsker, den der giver gode gaver og vogter mulighederne? Hvorfor dræbe det hellige barns moder? Vi må igen notere at du begik en fejl. Igen har du ikke forstået. Gør skaden god igen, før du kommer tilbage til mig.

Der blev stille og Herkules begav sig på vej hjemad, mens han knugede gyldne bæltet tæt til sit bryst. Han efterlod de sørgende kvinder, der var berøvet deres leder og kærlighed.

Herkules vendte tilbage til de kendte kyster på den anden side havet. Tæt på den klippefulde kyst så han et havuhyre, der holdt den stakkels Hesione mellem sine stærke kæber. Hendes skrig og suk steg mod himlen og ramte Herkules' ører. Han var så ked af det og var ligeglad med, hvilken vej han gik. Han for af sted for at hjælpe hende, men kom for sent i gang. Hun forsvandt i det berygtede havuhyres kæmpemæssige hals. Men nu glemte han sig selv, denne menneskesøn, som også var guds søn. Han trodsede bølgerne og nåede uhyret, som hurtigt vendte sig og gik til angreb med et brøl, idet det åbnede sit gab. Herkules rutsjede ned gennem den røde tunnel for at lede efter Hesione. Han fandt hende langt ned i uhyrets mave. Han greb hende med sin venstre arm og holdt hende tæt ind til sig, mens han med sit trofaste sværd huggede sig vej fra uhyrets mave og ud i dagslyset. På den måde reddede han hende og opvejede sin tidligere gerning. For sådan er livet: en dødshandling følges af en livsdåd, og på den måde lærer menneskesønnerne, som også er guds sønner visdom, balance og at leve sammen med gud.

Fra herrens rådskammer så det store overhoved på. Og fra sin plads ved siden af så også læreren på. Herkules gik gennem den sjette port, og da læreren så både det gyldne bælte og pigen, sagde han:

- Det sjette arbejde er udført. Du har dræbt den, som elskede dig, som uden at du vidste det og uden at kræve noget gav dig den kærlighed og styrke, du havde brug for. Du reddede det, som havde brug for dig, og så er de to igen ét. Tænk på livet, mens du tænker på døden. Gå og hvil dig, søn.

